

[Kjelgaard]

Indkomstfordelingen i disse lande er blevet endnu mere skæv, end den var for ti år siden. Den absolutte fattigdom er stadig livets barske vilkår for store dele af u-landenes befolkning, og udsigterne for 1980'erne er alt andet end lyse.

Det er de første tre sider i udenrigsministerens redegørelse, og man kunne her fristes til at standse op og spørge: hvad er det hele egentlig værd, hvilken sikkerhedspolitik ligger der heri? Er det overhovedet ulejligheden værd at have et stort offentligt administrationsapparat og pumpe millioner af kroner ud i den store verden, når resultatet er blevet, som det er, når uligheden mellem u-landene er blevet endnu større, og når de fattigste i disse lande er blevet endnu fattigere? Der er noget galt med systemet, og det er ikke mærkeligt, at den svenske professor Myrdal, som jeg vover at omtale trods hr. Ellemann-Jensens bemærkninger om ham, at han er standset op og har gjort status. Det skulle han have gjort for mange år siden, og det skulle Danmark også have gjort. Han siger bl.a. i et interview i Berlingske Tidende søndag den 21. september – jeg citerer:

»Vi ville være lykkeligere, hvis vi kunne tro på, at hjælpen til udviklingslandene hjalp, men vi kan ikke se bort fra kendsgerningerne.«

Det er alvorlig tale af en mand, der gennem et langt liv har arbejdet for at støtte og hjælpe u-landene. Han siger et andet sted i samme interview – jeg citerer:

»Hvordan i alverden skal man politisk begrunde, at vi sender vore skattekroner til en verden, som ikke vil beskatte sine egne rige?«

Og et tredje sted:

»Af og til lover man at gennemføre mere retfærdige love, men korruptionen og overklassens uvilje forhindrer en reel gennemførelse, og vi er for høflige til at stille stærke og præcise krav.«

Manden har jo egentlig ret i disse betragtninger. Lad os da tage kritikken til efterretning. Trods sin høje alder ser han nu tingene tydeligere, end han gjorde før. Hans naive idealisme er gået fløjten. Udenrigsministeren giver ham faktisk ret i de indledende bemærkninger på de første sider. At udenrigsministeren tager afstand igen på siderne 10 og 11, er en anden sag, og at Myrdal samtidig har givet udtryk for, at hjælpen til u-landene

ikke skal mindskes, men tværtimod øges, bare på en realistisk måde, skal også med i billedet.

Den stærke kritik, der har været rejst af både statsrevisorerne og rigsrevisionen, bekræfter sammen med Myrdal, at der ikke bare er noget galt, men meget galt med måden, bistanden ydes på, og det eksempel vedrørende Bangladesh, som udenrigsministeren nævner i redegørelsen og forsøger at bortforklare på sin vis, er desværre ikke enestående. Rigsrevisionens beretning til statsrevisorerne i juni indeholder en lang række andre eksempler: utilstrækkeligt samarbejdsgrundlag, mangelfuld og ukvalificeret projektadministration, utilfredsstillende effekt af dansk bistandsydelse, manglende regnskab og dokumentation osv., for at nævne nogle af overskrifterne.

Jeg nævner ikke disse eksempler for at være skadefro eller noget i den retning: hahaha, hvad sagde vi! Det er nøgterne konstateringer fra revisionens side. Men på den anden side vil jeg heller ikke lægge skjul på, at vi i det konservative folkeparti i mange år har været betænkelige ved mange af de projekter, Danmark har engageret sig i, og den efter vores opfattelse alt for idealistiske måde, regeringen i mange tilfælde har håndteret tingene på. Det har vi markeret gang på gang ved at protestere mod bevillinger til frihedsbevægelser og ved flere gange at stille forslag til en omlægning af dele af bistanden, og det vil vi gøre igen, også selv om regeringen og andre igen vil afvise vore forslag.

Det er tvingende nødvendigt, at de bistandskroner, skattekroner, vi yder, bliver brugt så effektivt som overhovedet muligt. Det har Sverige efterhånden indset, og det er jo ganske interessant at lægge mærke til, at samtidig med, at Myrdal taler om spild af ressourcer, forbereder den svenske regering en rentetilskudsordning for den del af svensk industri, der eksporterer til u-landene. Begrundelsen er ikke bare u-landenes kreditbehov, men også at øge svensk eksport og styrke svensk økonomi. Noget tilsvarende gør sig gældende i Tyskland, Frankrig, Østrig, USA og Japan, ikke bare for u-landenes skyld, men så sandelig også for at styrke de pågældende landes eksport af maskiner og andet produktionsudstyr til u-landene. Hvornår begynder regeringen her i Danmark i højere grad at tage hensyn til dansk industri og